

[M. C. Jensen.]

med at slutte Forhandlingerne om en lille Haandsrækning til dem, maa jeg paa vort Partis Vegne hilse det med den allerstørste Tilfredshed. Nu gaar det vel os alle saadan, at vi stadig opdager noget nyt, og jeg er efter Lovforslagets Fremsættelse blevet klar over, at man vist egentlig burde have indført en Slags Aftrapning. Det er saa forfærdelig svært for Fiskeridirektoratet at sige nej til en Ansøger, der har faaet sit Skema udfyldt med en Indtægt paa f. Eks. 1 250 Kr., medens Naboen, Svogeren, Broderen eller en god Ven, der har faaet sit Skema udfyldt med en Indtægt paa 1 200 Kr., kan faa maaske 200 Kr. Det er et Fata Morgana, det ved jeg godt, det er en Gestus, ikke andet, thi jeg agter ikke her paa dette sene Tidspunkt at forsøge paa at faa dette ændret. Men det havde været bedre, om man havde taget Lære af det norske System.

Maa jeg gøre det høje Ting opmærksom paa, at i Norge har de ogsaa haft Opmærksomheden henvendt paa — og de har maaske dér haft større Grund dertil rent samfundsmæssigt set end vi — at holde deres Fiskeri gaaende. De har dér i 1935 anvendt 7½ Mill. Kr. i direkte Tilskud til Indkøb af Fiskeredskaber, idet de erkender, ligesom vi gør det her, at naar Indtægterne er saa smaa, som Tilfældet er, saa er det første, det drejer sig om for Fiskerne, at holde Hus og Hjem oppe og at skaffe Føde og Klæder, omend kun i beskeden Form, til Veje. Og alle ved, at der kan ikke anskaffes meget for 1 200 Kr., og der kan heller ikke anskaffes meget i en By for 1 500 Kr. Forholdet bliver da dette, at Fiskeredskaber bliver det sidste, der anvendes noget til, og at de forfalder. Det har man erkendt i Norge, og dér aftrapper man det saaledes, at indtil en vis Indtægtsgrænse gives der 100 pCt. af det fastsatte Højstebeløb, og fra denne Grænse og lidt opefter faar man 50 pCt. Vi skulde maaske have indrettet Lovforslaget paa lignende Maade for at kunne imødekomme saa mange som muligt.

Jeg indrømmer, at den Ændring, der er tilføjet i det høje Folketing, hvorefter Ministeren er bemyndiget til at forhøje Tilskuddet til Fiskere, hvis Redskaber helt eller delvis er ødelagt, hvis Familie er ramt af megen Sygdom, eller hvis Familie er særlig stor, er ganske fortræffelig. Jeg synes, det er udmærket, at den højtærede Minister har denne Bemyndigelse. Men bare Ministeren faar Pengene til at slaa til! Det er min Frygt — det lyder maaske underligt —, at det Beløb, der her er stillet til Raadighed,

vil føre til, at der bliver et Kapløb om at faa Del deri, selv om man ikke gaar ud over de Grænser, der er fastsat, og selv om man i mange Tilfælde kan klare sig med at bevilge f. Eks. 100 Kr. eller 50 Kr., hvis vedkommende Fisker anvender meget billige Redskaber. Det viste sig i 1932, da der var stillet et Beløb af 700 000 Kr. til Raadighed, at det kneb med at faa Pengene til at slaa til, og Tiderne er desværre ikke blevet bedre siden. Nu ved jeg ikke, om det kan lade sig gøre, men jeg haaber, at den højtærede Minister ikke vil afslaa Ansøgninger fra Ansøgere, som vilde være kvalificerede, hvis det skulde dreje sig om nogle faa Hundrede saadanne, men paa en eller anden Maade vil forsøge at skaffe disse Ansøgere en Ligestilling med Kammeraterne. Jeg skal dog ikke her udtale mig om, paa hvilken Maade dette kan ske.

Til Slutning har jeg kun enkelte Bemærkninger at gøre til selve Lovforslaget. Jeg skal først gøre opmærksom paa, at der i § 1 staar, at Beløbet kan anvendes som Tilskud til Anskaffelse af Redskaber. Jeg ved ikke, om det høje Tings Medlemmer har lagt Mærke til, at der staar „kan“. Dette Ord er, saa vidt jeg ved, indsat med Vilje; jeg har nemlig ogsaa været med til at gøre Udkast til Lovforslaget, og man var klar over, at hvis en Familie var i Trang for Redskaber, maaske ikke havde bestilt dem, saa vilde det ikke være nogen Ulykke, om denne Familie, hvis den f. Eks. stod i Gæld til Købmanden for Redskaber, betalte lidt af paa denne Gæld og fik Redskaber paa Kredit igen. Nu foreligger der jo en ny Situation paa Grund af den herskende Lockout, idet vore Redskabsfabrikker under saadanne Forhold formentlig slet ikke er i Stand til at levere det, der her er Tale om.

Jeg skal undlade at sige, at Lovforslaget er kommet for sent, hvad jeg ellers kunde have haft Grund til at sige. Skulde det være kommet tidligt nok, maatte det være sket for et Par Maaneder siden, men jeg skal ikke bebrejde Ministeren noget i den Anledning; vi har saamænd haft mange Drøftelser om dette Problem, og det er ikke lykkedes at faa Sagen klaret for. Jeg haaber imidlertid, at det skal gaa i Orden, saa at Fiskerne kan faa de Redskaber, de skal bruge, til Føraarsfiskeriet, idet det dog til syvende og sidst er det bedste af alt, at de har noget at arbejde med; saa kan de dog maaske tjene det meste af, hvad de skal bruge til Livets Ophold.

Det næste, jeg gerne vil gøre en Be-